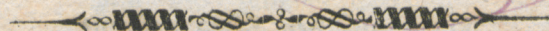

40688

A. *Harv Leake 1874*
7596.
M o n n e d
L a u l u d.

I.

Ühhel emmal laulda, omma last immetades.

Nel. Rosen auf den Weg gesireut.

Magga, magga lapsoke,
Magga emma rinnul!
Ei ma-ilm veel ühtige
Et woi tehha sinnul!
Sööd ja jook veel murreta
Ommast kottist, rummal,
Andko sul, saad sureks sa,
Targa mele Jummal!

Naera, naera wäetife,
Omme emma peäle!
Jummal andko sinnule
Jlka rõõmsa mele!
Et kui murred tulleswad,
Naad ei sinnust hakka,
Kohhe jälle lähhawad,
Noua õigust takka!

o/2 84.

Nach dem Liede:

Rosen auf den Weg gestreut.

Kurwa meelt jahhutada.

Lilled tele foriage,
 Süddant jahhutada
 Nihhe sormepittusse
 Anti elluks aega;
 Tanna katsub tansimist
 Poisile weel nouda,
 Kubba homme furno-rift
 Naitab temma hauda.

Neio lähhäb römoga
 Laulataia ette,
 Enne öhto-kastet ta
 Langeb surma kätte;
 Saatke murred tulese,
 Nutma mitte iäge,
 Meiegi siit lähhäme,
 Siis neid jälle näme!

Tanna, naerad söbraga,
 Ello römö nähhes,
 Kubba homme nuttad sa,
 Temma hauda tehhes!

Ta siis mulla rüppe sees,
 Kui so rinnul maggab,
 Hingel taewa önned kääs,
 Mis tal Jummal jaggab.

Emma tanna Ommaastel
 Weel woib abbi nouda,
 Kubba homme furno-kel,
 Sadab tedda hauda:
 „Kes nüüd hoiab, kaitseb meid!“
 Waesed lapsed nutwad,
 „Kes nüüd toidab, katab neid!“
 Ohkwad nende tutwad.

Nenda leinab mitto siin
 Omma seltsi takka,
 Ei neil mekki leib, ei wiin,
 Utski rööm ei haffa;
 Siiski murre lahkeb neist,
 Röömsaks jälle sawad,
 Leidwad ilka jälle teist,
 Redda armastawad.

Oh sepärrast, innime,
 Ürra nutta wägga!
 Keif mis Jummal teeb on hea,
 Moista agga sedda!
 Nääd, kui launist ellawad
 Need, kes õigust tewad,
 Ja mis rahho tunnawad
 Waewastki, mis näwad!

Eest kui agga wagga meel
Kergitab so waewa,
Mis siis juhtub ilma peäl
On sul Gaatiaks Taewa,
Arm ja waen meelt tõstawad,
Kui ka süddant sõwad,
Meie kumbed sõlurwad,
Puhtaks wijsaks tewad.

Olle siis nüüd õiglane
Igga ühhe wasto,
Mina süddant sõbrale,
Katta temma patto!
Ja kui se eest raatsiks ta
So meelt pahhandada,
Wata helde silmaga
Temma peäle mahha.

Uus aeg igga ferwade,
Cui weel ifka toitud,
Tännini ka süggise
Talwe kartust woitud.
Maitsklem siis, mis rõmustab,
Kannatagem waewa!
Summal ärraparrandab
Keik, ja siit wiib Taewa.

Ich habe viel gelitten in dieser schönen Welt.

Ma ollen monda näinud
Siin kalli ilma peäl,
Kül murre te peäl káinud,
Ei leidnud armo teäl,
Kui õse walgust mattis
Ja pimmedus keik kattis,
Siis nuttes walmasin,
Ja walw'des õhkasin.

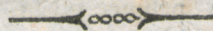
Mind wihtas õn ja sõbrus
Mind pettis armastus;
Mul paistis nende nõdrus
Ja nende kawwalus,
Aeg joudis lendes möda,
Ja minno pehme südda,
Sai murrest pinatud,
Silm weega täidetud.

Oh, et mul lodi südda,
Mis ifka armoga
Mo liggimesse hädä
Kui omma tundis ka.
Kül ommast kurbastussest,
Ja woõrast appardussest
Sai südda pinatud,
Ja mahha rõõhutud!

Kül lahkus pea minnust
Keif waew ja kurbastus,
Ma lodan sedda sinnust,
Oh surm, mo rõmustus!
Sa peastad ello waewast,
Ja Jummal watab taewast,
Kui hauas hingan ma,
Mo peäle armoga.

Mo hing siis wotta lota,
Et taewa ello sees,
Kus waew so peäl ei ota,
Sa leiad rõmp ees!
Seäl lõppeb minna hädä,
Sest minna jättan sedda,
Kui langen mullasse,
Siis seia järrele.

4.

Ich spielt als Knabe unbefangen.

Ühbel pimmedal laulda, kelle filmad rou-
ged on ärrarikkunud.

Ma mängsin lapse = põlweš rõõmsast
Ja olin ilmasüta weel!

Siin nõggi keif, mis Jummal kennaft
Ja targast lonud ilma peäl!
Ni tasfaste ta joudis möda
Mo kallis ello rõmoga —
Siis teggid rouged mulle hädä,
Ja waew mind hakkas kiusama.

Sest filma walgust kuskutasid,
Et päifest ennam näinud ma,
Ja lilled, mis ni kennaft õitsid
Ei näinud ennam noppida.
Üks Praua agga helde, hea
Mo waese peäle hallastas,
Ja armo läbbi õpsin pea
Ma laulma — südda rõmustas!

Teil, mängi keeltel, olgo tänno!
Ma teie läbbi ilma peäl
Ei tunne nalga egga jänno,
Waid omma pallukesest weel
Woin omma Wannemattel anda,
Kes armsast kandwad hoolt mo eest —
Nüüd jouan omma koorma kanda,
Kui siin ma ka ei peäse sest.

Et kül on ehhitatud kennaft
Ma = ilm ni mitme illoga —
Keif sedda illo ja mind ennaft,
Mo filmad nüüd ei selleta!
Neid kattab pimmedus. — Siin ilmas

Go templit, Jummal, ma ei ná!
Ei ná, kui sessel wessi filmas,
Kes tunneb, et mul hädä ká.

Kül Jummal walgust jälle annab,
Mul waesel, ärra karda hing!
Sest surm meid pea senna kannab,
Kus lõpneb minno nut ja wing;
Seäl kaub pimmedus süis minnust
Mo filmad näwad, Jummal, sind!
Nään neid, kes õnnistatud sinnust,
Siin heldest toitud, katnud mind.

Arm und klein ist meine Hütte.

Weike on kül minno maia,
Agga rahhul ellan ma,
Ei ma rikkust takka aia,
Siiski rõmo lõpmatta!
Armastus, sa punnud meile
Kennad kронid lilledest;
Uhted! jägo rikkus teile,
Minna wist ei holi sest.

Sest mo kallis naesofenne
Langeb minno kaenlasse,
Liab omma maggust kõnne
Naerdes, laudes, minnule:
Pääwa toustel wottab temma
Rõõmsast und mo filma peält,
Lähhab süis, kui helde emma,
Kuulma omma laste heält.

Sõõb mis Jummal meile andis
Laste ja ka minnoga,
Jouab sest, mis põld meil kandis,
Pinnast lõnga kehada.
Oh, mis maggus on ta kõnne,
Dõest, selle ilma sees,
Leia ükski ennam õnne,
Ennam rõmo, kui ta mees!

Kui süis õhto langeb wessi,
Murdes, meie hallikast,
Mis ni maggus on kui messi,
Süis ma laulan Jummalast.
Jah! mo maia olgo weike,
Õnnis süiski ollen ma!
Sest, kel nifuggune naene,
Mis sel wigga ellada!

Du lieber Gott, wie wohl ist mir.

Ahhe perrenaese hommiko-laul.

Mis lahke meel on jälle mul,
Et rahhul hingand ma!
Gest annab, Jummal, tanno sul
Mo südda rõmoga!

Ei nenda ennam murretse
Et raske mala tõ,
Gest kui tõ tehtud diete,
Ea jälle hingame:

Rüüd lähhan ue rammoga
Mo tõle julgeste,
Ja wottan tehha rõmoga
Mis moistan, jouange.

Mo waetimad weel maggamas
Mis Jummal annud meil,
Geäl ommas sängis nemmad maas,
Ja polle murret neil.

Kül tewad ifka raskemaks
Pääw päwalt minno tõõd,
Ja süski ifka armsamaks
Mo melest lähwad need.

Reid pean kaitsema armsaste,
Ja hoidma kurja eest,
Mo sanna, ello ning mo tõ
Reid saatko iggameest.

Ka mehhe abbiks ollen wist
Siin lodud ilma peäl,
Et temma waew, ja temma rist
Mo naal ka suks teäl.

Et minno nou ja armastus
Ea põlwe kergitaks,
Mo lahke meel ja kassinus
Ea õnne kaswataks.

Ka orjad pean heldeste
Ma ülespidama,
Ja lojustele noppeste
Keik õigust teggema.

Oh Jummal, Jummal aita mind,
Et ma keik toimetan —
Ja senni nenda tenin sind,
Et sinno jure saan.

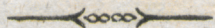

Der Graf bot seine Schätze mir.

Saks pakkus rikkust minnule,
Kül kulda ja kül paatrid;
Ma tannasin siis kenneaste,
Ja nutsin halledaste:
Ma'p tahha rikkust ühtige
Ma'p kolba mitte Herrale —
Ma ollen kihlatud,
Ma ollen kihlatud!

Siis langes temma põlveli,
Ja hakkas karmwalaste
Mind nüüd weel ennam palluma,
Ma pallusin ta wasto:
Oh Herra, teie pillate,
Ee polle mitte illus tõi!
Ma ollen kihlatud,
Ma ollen kihlatud.

Kui'p aitud ennam karmwalus,
Siis hakkas karkatama,
Ja ahwardas mind waewada,
Kül ood, ning ilma põwa.
Ma ütlin: ahwardage kül, —
Ma'p taggane, et laiske mind,
Ma ollen kihlatud,
Ma ollen kihlatud.

Elegie bei dem Grabe meines Vaters,
von Hölti.

Mutto=laul ühhe isä hana jures.

Onsad on, kes lotes hinge heidsid,
Kallis isä! õnnis olled ka:
Inglid tõid sul kroni, kui sind hündsid
Ja sa läksid rahhoga!

Kõnnid seäl, kus alla jäänd keif tähhed,
Ma=ilm kaddund põrmuks sinno eest.
Silmapiiskmel nendest möda lähhäd,
Jesat nääd sa iggawest.

Selge sul, mis meil siin weel on warjul,
Ello hallikast jood jannoga;
Jggawenne walguis paistab sinmul
Ja so õn on otsata!

Siiski ärrawoitija ehtes watab
Ea so ingli näoga mo peäl!
Palwed sa Jehowa ette sadad
Mo eest, ja Ea aitab teäl.

Warju, kui mo ello otsa jouab,
Mis mul Jummal jätand weel,

Wariu sa, kui surm mind wotta nouab,
Mind mo surma wodi peäl!

Et kui surma kangel wallo kannan,
Sinno palmi-leht mind jahhutam,
Ja ma julgest ihho hauda annan,
Kust mind Jummal ärratab.

Ja siis Taewa sinno kõrwa tõttan,
Onne sinno seltsis pärrima.
Ühhes ellus sinnoga siis wõttan
Taewa Jēsat tännada.

Ditse senni, rosi-poesa illo
Temma hingamisē kohha peäl!
Kaswa, et so öie warjo willo
Jahhutaks mo süddant seäl.

Schlummre sanft mein Liebchen ein.

Lapse = ligutamisē Paul.

Magga, kallis lapsokē,
Und sul Jummal annab;
Magga rahhul wäetike,
Hoolt so emma kannab!
Temma tahhab rōmoga
Sinno jures walwada.

Murret sa kōl emmal teed,
Waewa saab ta nāhha;
Armas mulle süski jāād,
Ja ma wottan tehha
Keik mis kasuks sinnule,
Magga kallis lapsokē!

Kōl sa omma ello sees
Saad weel tundma hādda!
Murre aeg on alles ees,
Ma jo kardan sedda!
Aga kangel sinnust weel
On keik waew siin ilma peäl.

Sinno truid wannemad
Püüdwad nou sul anda.
Et, kui ükskord sureks saad,
Oskad loorma kanda;
Nendest sa siis õppid ka,
Aga targalt pruikima.

Magga siis, mo lapsokē!
Sa weel tea waewast!
Kaswa sureks priiskeste,
Jummal annab Taewast
Ingliid wahhiks sinnule,
Mis nüüd wigga, wäetike!

Wahl.

3 Kops.

Tallinnas,
trükkitud Gresseli Kirjadega.

1 kops